

Tekst ustawy przyjęty przez Senat bez poprawek

USTAWA z dnia 12 października 2012 r.

o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji¹⁾

Art. 1.

W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie przeznaczonych przez dostawców usług medialnych do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.”;

2) art. 3a otrzymuje brzmienie:

„Art. 3a. 1. Dostawcy usług medialnych, mając na uwadze realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 14a, art. 16b ust. 3a, art. 18a, art. 47e i art. 47g, mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206).

2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, we współpracy z ministrem właściwym do spraw informatyzacji inicjuje, wspiera i promuje powstawanie kodeksów dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1.”;

3) w art. 4:

a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) usługą medialną jest usługa w postaci programu albo audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym celem jest dostarczanie poprzez

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz. Urz. UE L 95 z 15.04.2010, str. 1).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 112, poz. 654, Nr 153, poz. 903 i Nr 160, poz. 963.

sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;

2) audycją jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego (audycja audiowizualna) albo ciąg dźwięków (audycja radiowa), stanowiący, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo, odrębną całość w stworzonym przez dostawcę usługi medialnej programie lub katalogu audycji publicznie udostępnianych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, zwanym dalej „katalogiem”;

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) dostawcą usługi medialnej jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa ponosząca odpowiedzialność redakcyjną za wybór treści usługi medialnej i decydująca o sposobie zestawienia tej treści, będąca nadawcą lub podmiotem dostarczającym audiowizualną usługę medialną na żądanie;”;

c) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) programem jest uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie;”;

d) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) audiowizualną usługą medialną na żądanie jest usługa medialna świadczona w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej, polegająca na publicznym udostępnianiu audycji audiowizualnych na podstawie katalogu ustalonego przez podmiot dostarczający usługę;”;

e) po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) publicznym udostępnianiem audiowizualnej usługi medialnej na żądanie jest jej świadczenie w sposób umożliwiający ogółowi użytkowników, w wybranym przez nich momencie i na ich życzenie, odbiór wybranej przez nich audycji z katalogu udostępnionego w ramach takiej usługi;”;

f) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) dostarczaniem usługi medialnej jest rozpowszechnianie programu albo publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;”;

4) w art. 6 w ust. 2:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych;”;

b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) prowadzenie monitoringu rynku audiowizualnych usług medialnych na żądanie w celu ustalenia kręgu podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie oraz oceny wykonania obowiązków wynikających z ustawy przez te podmioty;”;

c) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych dotyczących radiofonii i telewizji lub audiowizualnych usług medialnych na żądanie;”;

d) pkt 12 otrzymuje brzmienie:

„12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji i współregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych;”;

5) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Audiowizualne usługi medialne na żądanie

- Art. 47a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie kształtuje katalog audycji samodzielnie i ponosi odpowiedzialność za jego treść, co nie narusza przepisów dotyczących odpowiedzialności innych osób za treść poszczególnych audycji, reklam lub innych przekazów.
- Art. 47b. Nałożenie na podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie obowiązku lub zakazu publicznego udostępniania określonej audycji lub przekazu może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.
- Art. 47c. 1. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia użytkownikom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji umożliwiających identyfikację usługi i podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie, a w szczególności do informacji o:
- 1) nazwie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
 - 2) nazwisku, nazwie lub firmie podmiotu dostarczającego tę usługę;
 - 3) adresie jego siedziby;
 - 4) danych kontaktowych, w tym adresie korespondencyjnym, adresie poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.
2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach audiowizualnych usług medialnych na żądanie.
3. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób prezentowania przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie informacji umożliwiających identyfikację usługi i podmiotu dostarczającego tę usługę, uwzględniając integralność przekazów, sposób publicznego udostępniania usługi i oddziaływanie na interesy użytkowników oraz dążąc do nieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.
- Art. 47d. Lokowanie produktu w audycjach i sponsorowanie audycji udostępnianych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie nie może naruszać samodzielności i niezależności redakcyjnej podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie, w szczególności poprzez wpływ na treść lub miejsce audycji w katalogu, oraz nie zwalnia tego podmiotu od odpowiedzialności za treść audycji.
- Art. 47e. 1. Zabronione jest publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w ramach której są dostępne w katalogu audycje lub inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 4, bez stosowania zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.

2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, uwzględniając stopień szkodliwości audycji lub innego przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych, jest obowiązany do odpowiedniego kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów w taki sposób, aby użytkownik mógł z łatwością zapoznać się z oznaczeniem zarówno w chwili wyboru audycji, jak i w trakcie jej trwania.
3. Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakim odpowiadać muszą zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed odbiorem audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 4, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej ochrony małoletnich przed szkodliwymi dla nich treściami, uwzględniając możliwości techniczne i stopień szkodliwości audycji lub innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.
4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

Art. 47f. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do promowania audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, w szczególności przez:

- 1) odpowiednie oznaczanie pochodzenia dostępnych w katalogu audycji i udostępnianie możliwości wyszukiwania audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, lub
 - 2) umieszczanie informacji i materiałów promujących audycje europejskie, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim.
2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przeznaczania co najmniej 20% zawartości katalogu na audycje europejskie, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, oraz odpowiedniego wyeksponowania tych audycji w katalogu.
 3. Podstawą do obliczania procentowego udziału, o którym mowa w ust. 2, jest suma iloczynów czasu trwania i czasu udostępniania audycji w katalogu w danym kwartale kalendarzowym.
 4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do katalogów, w których publicznie są udostępniane wyłącznie audycje audiowizualne niebędące audycjami europejskimi.

Art. 47g. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie dążą do stopniowego zapewniania dostępności dostarczanych audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu

sluchu, poprzez wprowadzanie odpowiednich udogodnień, takich jak audiodeskrypcja, napisy oraz tłumaczenie na język migowy.

- Art. 47h. Audycje dostarczane w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość.
- Art. 47i. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przechowywania kopii audycji udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.
- Art. 47j. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w art. 47e i art. 47f.
2. Sprawozdanie zawiera:
- 1) dane podmiotu w zakresie określonym w art. 47c ust. 1 wraz z podaniem sposobu publicznego udostępniania audiowizualnej usługi medialnej na żądanie;
 - 2) opis rodzajów zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem, które stosuje dany podmiot;
 - 3) opis sposobów promocji audycji europejskich, w tym wytworzonych pierwotnie w języku polskim, stosowanych przez dany podmiot, w tym udział tych audycji w katalogu w ujęciu ilościowym i czasowym.
3. Sprawozdanie składa się w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni.
- Art. 47k. Do audiowizualnych usług medialnych na żądanie stosuje się przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3a, art. 16c, art. 17 ust. 1–2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1–3, 5 i 6 oraz przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, a także przepisy wydane na podstawie art. 17a ust. 9 w zakresie szczegółowych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym.”;
- 6) po art. 53b dodaje się art. 53c i art. 53d w brzmieniu:
- „Art. 53c. 1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3a, art. 16c, art. 17 ust. 1–2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1–3, 5 i 6, art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1 i 2, art. 47d, art. 47e ust. 1 i 2, art. 47f, art. 47h i art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczegółowych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy wydane na podstawie art. 47c ust. 3 i art. 47e ust. 3 i 4 i w ciągu 14 dni od dnia doręczenia mu wezwania, o którym mowa w

art. 10 ust. 3, nie zaniechał działań naruszających te przepisy, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Określając wysokość nałożonej kary, Przewodniczący Krajowej Rady uwzględnia zakres i stopień szkodliwości naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie.
3. Kara może być ponownie nałożona po upływie 30 dni od upływu terminu na zapłatę poprzedniej kary w przypadku nieusunięcia naruszeń przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie.
4. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.

Art. 53d. 1. Za niezłożenie sprawozdania w terminie przewidzianym w art. 47j ust. 3 Przewodniczący Krajowej Rady może, po bezskutecznym wystosowaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2, do złożenia sprawozdania w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, wydać decyzję nakładającą na osobę kierującą działalnością podmiotu dostarczającego audiowizualne usługi medialne na żądanie karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej 1000 zł.

2. Kara może być powtarzana po upływie 30 dni od upływu terminu na zapłatę poprzedniej kary w przypadku dalszego uchylania się od obowiązku złożenia sprawozdania przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie.
3. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od terminu określonego w art. 47j ust. 3 upłynął rok.”.

Art. 2.

Ograniczenia dotyczące lokowania produktu w audycjach dostępnych w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie, określone w art. 17a ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się jedynie do audycji audiowizualnych wyprodukowanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 3.

1. W latach 2013–2022 maksymalny limit wydatków na wynagrodzenia w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji wraz z opłaconymi przez pracodawcę składkami na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy z tytułu realizacji zadań wynikających z ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wynosi 5 804 000 zł, z tym że w poszczególnych latach limit wynosi:

- 1) w 2013 r. – 539 000 zł;
- 2) w 2014 r. – 585 000 zł;
- 3) w 2015 r. – 585 000 zł;

- 4) w 2016 r. – 585 000 zł;
 - 5) w 2017 r. – 585 000 zł;
 - 6) w 2018 r. – 585 000 zł;
 - 7) w 2019 r. – 585 000 zł;
 - 8) w 2020 r. – 585 000 zł;
 - 9) w 2021 r. – 585 000 zł;
 - 10) w 2022 r. – 585 000 zł.
2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji monitoruje wykorzystanie rocznych limitów wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3 i 4.
 3. W przypadku gdy wielkość wydatków, o których mowa w ust. 1, po pierwszym półroczu danego roku wyniesie więcej niż 65% limitu przewidzianych na ten rok, wielkość wydatków obniża się w czwartym kwartale o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia.
 4. W przypadku gdy w drugim półroczu zostanie przekroczony limit wydatków, o którym mowa w ust. 1, przewidzianych na dany rok, w następnym roku limit wydatków określonych na ten rok obniża się o kwotę przekroczenia w poprzednim roku.

Art. 4.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

/ – / Ewa Kopacz